SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXVI. (20)
No. (štev.) 43

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
25. oktobra 1967

Praznik stoletnega ideala

„Manj strašna noč
je v črne zemlje krili,
ko so pod svetlim soncem
sužni dnovi!“
Prešeren

29. oktober — rojstvo slovenske svobode! Praznik stoletnega ideala! Jutro svetlega sonca po tolikih dnevih mraka! Cvet iz srca vseh tisočev, ki so sanjali o njem in z njegovo zarjo osvetljeni legali v zemljo kot dobro seme za boljše dni...

Rodili smo se v znamenju svobode: od zibeli do zadnjih ur hlastamo za njenim čarom. Njena dobrina nas hrani in napaja, da rastemo in zorimo v silnost, ki daje dobre sadove.

Svoboda je tista najvišja vrednota, ki omogoča posameznemu človeku in narodu rast, razvoj, delo in poln uspeh. Je kakor roža, ki jo vidiš rasti v vsej bohotnosti, cveteti s polno močjo, dokler ji toplo sonce priliva kipeče sokove rasti.

Vse, kar je človek s svojim duhom ustvaril, vse je sad svobodnega poleta. Tudi če je navidez moral kloniti glavo, da so grdljivi dnevi zdrknili mimo, njegov duh je žarel pod pepelom tiranije in čakal trenutka svobodnega jutra. Tudi desetletja in stoletja mraka niso razdejala želje, ki je težila po svobodi.

Veliki in mali narodi, organizirani in urejeni, kakor tudi prebujajoča se ljudstva, se zavedajo vrednosti svobode. Tisti, ki jo jemljejo drugim, poznajo svoj cilj. Oni, ki se borijo zanjo, poznajo njeno vrednost. Zgodovina je polna primerov junaških borb za nje uničenje ali ohranitev. V vseh stoletjih so bili, še tako nepoznane narode smo prav po njih večkrat šele spoznali.

Ali ni bilo tudi življenje slovenskega naroda ena sama dolgotrajna borba za svobodo, Od prvih let narodovega obstoja do današnjih dni se je prelivala kri za svoboden prostor na soncu, ker naš narod ni hotel umreti v temini sužnosti. Tolkli so ga močnejši: duhovno in telesno so ga pritiskali k tlom, ječe polnili z očeti in sinovi in sramotili svetost njegove kulture; pobijali so ga, da bi končali z njim na slovenskem prostoru, upepeljevali zakladnice besede in duha, da bi za vekomaj pahnili v pozabo sledove in spomin nanj. — Vselej je vstal prepojen s tisto neminljivo silo po svobodi, ki ne pozna težav ne žrtve. Zrastel je vedno močnejši z ljubeznijo v srcu do svetlih svobodnih dni, ki so mu bili vdihnjeni v zibeli in ki bi brez njih ne pomenil nič.

Vse drugače bi bilo na svetu, ko bi posamezniki znali spoštovati svojo lastno svobodo in priznavali enako pravico tudi svojim bližnjim. Po njih bi se tudi narodi spoštovali med seboj kot dobri sosedje in ljubezni žar bi blagoslavljal njihovo delo in rast.

Naš narodni praznik svobode je najsvetlejši dan slovenske zgodovine. V spomin nam kliče napore, ki so dozoreli v njega uresničitev: junaška dejanja, ko je orožje govorilo o naši pravici; stvaritve duha, ki so ogenj podžigala in ga razplamtela, da je zagorel v plamenico — devetindvajsetega oktobra. Najbolj živo pa vstajajo pred nami oni dvanajsttisoči, ki so s sanjo o veliki narodovi svobodi padali pred 22 leti, da bi domovina zavriskala v velikem sončnem jutru, ko bi svobodna slovenska zastava okrasila njeno razbičano obličje.

Vse delo in napori naši naj gredo naproti novi zarji svobode: nikdar ne bo preveč beseda, izrečena temu idealu. Največ, kar moremo želeti sebi in narodu, doma in v svetu, je visoka pesem o svobodi, ki naj drami mladino v učilnicah in predavalnicah, bodri srca delavcev med brnenjem strojev v delavnicah in tovarnah, ki naj plava nad polji in vasmi in naj se vzpne preko dolin v višave kipečega skalovja, kjer naj najde zadnji mogočni pritrditveni odjek.

Živeli smo v mraku nesvobode, tepli so nas zaradi kipečih želja: izkričimo svojo bol, da bo udarila ob okna hiš čez vsa ozemlja sveta! Nekoga mora vzdramiti naš krik!

Veliko nas je, ki živimo v svobodnem svetu. Raztreseni smo po vseh celinah, med različnimi ljudstvi. Bodimo svetilniki naše lastne svobode in svobode vseh sosedov in bližnjih. Bodimo tista dobra luč, ki razsvetljuje pota k bratstvu v svobodi! Vrzimo seme prave svobode v srca mladega rodu — našim potomcem in blagoslovimo ga z ognjem srčne ljubezni, da dozori v žetev!

S tako našo setvijo in ob poroštvu src, ki so strohnela v žitnicah mrtvih za isti ideal, smemo neomajno upati v nov sončni praznik svobode celotnega slovenskega naroda!

—jkc

KOMUNISTI NAČRTNO RAZKRAJAJO ZDA

Minuli teden je v ZDA Odbor za vsenarodno mobilizacijo, ki mu načeljuje David Dellinger, organiziral širom države protestne demonstracije proti ameriški vojaški angažiranosti v Vietnamu. V 30 največjih ameriških mestih so skupine izgrednikov, med katerimi je bilo največ študentov in levičarskih elementov, v sprevodih protestirale proti vojni v Vietnamu.

Največjo koncentracijo izgrednikov so organizirali v Washingtonu, kjer se je sprevod podal pred ameriško obrambno ministrstvo v Pentagon. Močne policijske in vojaške edinice, ki so bile razpostavljene okoli ogromnega peterokotnega poslopja, so zadrževale na 35 ur tisoče izgrednikov, da niso navalili na vhode poslopja. Nad 600 izgrednikov je policija aretirala.

V Pentagonu je zaposlenih okoli 27.000 uradnikov. V ponedeljek zjutraj so mogli vsi nemoteno doseči svoje pisarniške prostore, ker sta takrat na stopnicah stavbe vztrajala le še dva izgrednika.

Ameriškemu vojaškemu naporu v Vietnamu — število ameriškega vojaštva v Vietnamu znaša trenutno 468 tisoč mož — razmere v ZDA vsekakor škodijo, vsaj moralno, medtem ko vietnamskim komunistom odn. njihovemu zaledju, ki sta ZSSR in rdeča Kitajska, vlivajo upanje na končni ameriški poraz. V tem smislu deluje v ZDA tudi komunistična partija, ko skozi usta zgoraj omenjenega Dellingerja ugotavlja, da „ameriški narod končno prehaja v aktivni odpor“ proti ameriški vladi in da „se poraja v ameriškem narodu zavest, da bo treba v osnovi spremeniti obstoječi družbeni red v državi.“

Tuji opazovalci ob teh vsedržavnih demonstracijah ugotavljajo, da postaja vsak dan bolj razvidno, da ameriško mladino razkrajajo komunistični in drugi levičarski elementi in da je ameriško javno mnenje povsem drugače razpoloženo, kakor je bilo n. pr. med drugo svetovno vojno ali še med vojno na Koreji.

Tuji opazovalci so tudi mnenja, da je bil ameriški narod doslej navajen vedno radikalnih rešitev bodisi notranjih bodisi zunanjih problemov. Sedanja Johnsonova vlada pa ostaja v Vietnamu na pol poti. To polovičarstvo se je začelo ob Trumanovi odstavitvi grala MacArthurja med korejsko vojno. Razkroj ameriškega javnega mnenja se je začel takrat in postaja vsaj apatično, če že ne sovražno razpoloženo do ostalega sveta. ZDA vsled vladne polovičarske politike prehaja v razpoloženje za izolacijo proti ostalemu svetu, ki naj se uredi, kakor se ve in zna. Toda zaradi majhnosti sveta in zato neizogibne soodvisnosti držav so ZDA prisiljene posegati v razvoj dogodkov zunaj svojih meja, toliko bolj, ker jo življenjsko ogrožata Moskva in Peking s svojima blokoma. Vendar pa je izhod samo eden: preiti bo morala slej ko prej iz defenzive v ofenzivo proti komunističnemu sovražniku svobodnega človeštva.

Nova vojna nevarnost na Bližnjem vzhodu

Egipčanski diktator Nasser je preteklo soboto storil spet eno svojih impulzivnih dejanj, ki grozi znova zanetiti vojno na Bližnjem Vzhodu. Nasserjeva mornarica je s sovjetskimi raketami potopila izraelski rušilec Eilath na morju pred Port Saidom. Moštvo Eilatha je utrpelo 51 smrtnih žrtev, več desetin pa ranjenih.

Izrael je objavil, da je bil Eilath napaden in potopljen v mednarodnih vodah, medtem ko Egipt trdi, da je „napadalno“ plul po egipčanskih teritorialnih vodah. Opazovalci ZN, ki so razpostavljeni vzdolž sueškega prekopa od konca letošnje arabsko-izraelske vojne, trdijo, da niso mogli ugotoviti, kako in zakaj je do napada in potopitve Eliatha prišlo.

V Egiptu in v drugih arabskih republikah je potopitev Eilatha dvignila, kakor pišejo arabski časopisi, bojnega duha arabskega prebivalstva. V Izraelu je incident povzročil upravičen val ogorčenja in vedno glasnejše zahteve po novem vojaškem napadu na Egipt.

Nasser je odlikoval posadko egipčanske ladje, ki je potopila Eilatha. Istočasno je začel izseljevati iz področja sueškega prekopa civilno prebivalstvo.

V Kairo je iznenada priletel iz Moskve šef sovjetskega štaba maršal Zaharov, ki je bil pri Nasserju tudi po koncu arabsko-izraelske vojne in je imel nalogo ponovno oborožiti Egipt.

Papež Pavel VI. je sklenil poslati v Izrael svojega odposlanca msgr. Angela Felici-a, pomožnega tajnika za posebne zadeve sv. Sedeža, ki je že bil v Izraelu ob koncu arabsko-izraelske vojne.

Izrael obtožuje Egipčane „premišljenega, kriminalnega napada na rušilec Eliath, Egipt pa se izgovarja, da je Eliath plul po egipčanskih teritorialnih vodah in da je Nasser zato imel pravico rušilec potopiti.

Napetost je na Bližnjem vzhodu spet tik pred izbruhom, vendar menijo, da tako izraelskim kakor egipčanskim odgovornim krogom sedaj ravno ne gre za nove vojaške pustolovščine. Nasser je hotel le dvigniti moralo arabskega prebivalstva, ki je bila doslej na tleh vsled nedavnega vojaškega poraza, Izrael pa ne bo tvegal izgube niti koščka zemlje, ki si ga je priboril v nedavnem spopadu z Arabci.

Zadnja poročila navajajo, da so Izraelci začeli v torek, 24. t.m. s topovskim ognjem obstreljevati egiptovske rafinerije ob Sueškem prekopu ter jih zažgali. Egipčani so odgovorili ter uničili več izraelskih tankov, protiletalske baterije so pa sestrelile izraelsko lovsko letalo znamke Mirage.

Topovski dvoboj Izraelcev in Egipčanov je trajal tri ure, zaradi njega se je tudi sestal Varnostni svet ZN.

Med ameriško vlado in drž kongresom je napeto razmerje. Povzročil ga je zakonski predlog poslancev in senatorjev, naj bi omejili uvoz mesa, petroleja in industrijskih izdelkov iz inozemstva. Argentinski veleposlanik v ZDA ing. Alsogaray je predlog za omejitev uvoza mesa iz inozemstva v ZDA ostro obsodil. Prav tako tudi diplomatski predstavniki ostalih držav Latinske Amerike, ki so zaskrbljenost svojih držav zaradi izolacijske akcije ameriških poslancev in senatorjev sporočili tudi pismeno zunanjemu ministru Rusku. Z ameriške vladne strani so poudarili, da bi kongresu predloženi izolacijski zakon, če bi bil sprejet, povzročil ZDA večjo škodo kakor jo dela Castro na Kubi s svojo propagando in podpiranjem komunistične gverile.

V Urugvaju se položaj počasi izboljšuje. Stavke pojenjujejo, v Montevideu je mir in predsednik republike gral. Oscar D. Gestido je že začel razgovore s prvaki posameznih skupin v vladni stranki „colorado“ za določitev novih 5 ministrov na položaje tistih, ki so pred 12 dnevi odstopili ob proglasitvi obsednega stanja v državi.

IZ TEDNA V TEDEN

Zdravje papeža Pavla VI. se je znova poslabšalo. Ni se držal navodil zdravnikov, ki so mu svetovali, naj se ne izpostavlja prevelikim naporom. Vidno poslabšanje papeževega zdravja je bilo opaziti dne 15. t. m. pri maši, ki jo je imel v baziliki sv. Petra za udeležence koncila laikov. Sedaj se je papežu povrnila vročina nad 39°. Zdravniki so odločili, da bo Pavel VI. moral na operacijo. Izvršili jo bodo po zaključeni sinodi škofov. Verjetno v začetku novembra. Ta teden bo imel papež znova veliko dela. Danes bo prišel na obisk v Vatikan carigrajski patriarh Atenagoras, ki bo ostal v Rimu do sobote. Pred odhodom na obisk k papežu je patriarh Atenagoras obiskal patriarhe pravoslavnih cerkva v posameznih balkanskih državah. Bil je tudi v Beogradu pri patriarhu srbske pravoslavne cerkve Germanu, ki je odobril akcijo papeža Pavla VI. in carigrajskega patriarha Atenagorasa za zbližanje obeh Cerkva.

Komunistična Albanija je po vzoru komunistične Kitajske začela s „kulturno revolucijo“ na svojem majhnem področju. Ta obstoji v tem, da so albanski komunisti zaprli okoli 2000 raznih cerkva in kapel, samostanov ter drugih verskih in cerkvenih ustanov.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Po poplavah

Iz poplavljenih krajev na področju Vel. Buenos Airesa se je voda vrnila v struge rek Matanza in Reconquista. Za sabo je pustila pravo razdejanje. Tedaj so stopile v akcijo sanitetne oblasti z raznimi razkuževalnimi sredstvi, nato so se začeli ljudje vračati v zapuščene hiše, oblasti pa ugotavljajo povzročeno škodo. Po raznih zavodih je sedaj samo še okoli 3000 izseljencev; v dnevih največjih poplav je njihovo število presegalo 120.000.

Prebivalstvo je bilo najbolj prizadeto v nizko ležečih naseljih ob bregovih omenjenih rek v takoimenovanih siromašnih naseljih (Villa miseria), po katerih žive nekateri res siromašni ljudje, okoli 40% ljudi je pa takih, s katerimi imajo oblasti vedno opravka. So to naseljenci iz obrobnih sosednih držav, ki navadno nimajo urejenih papirjev za bivanje v državi in so med njimi tatovi in podobno. Oblasti so se ob letošnji poplavni katastrofi odločile, da bodo napravile konec s siromašnimi naselji po poplavnih področjih. Na vojaškem ozemlju bodo za vse ljudi iz takih naselij najprej napravili zasilna bivališča, nato pa zanje zgradili hiše. Tisti, ki imajo redne zaposlitve in sredstva, jih bodo lahko kupili proti odplačevanju na obroke, drugi bodo pa v njih najemniki ter bodo vojaškim oblastem plačevali najemnino. Vojaška oblast bo oskrbo in nadzorstvo nad novimi naselji prepustila orožništvu.

Vseh hiš za ljudi iz takoimenovanih siromašnih naselij na področju Vel. Bs. Airesa in drugod po državi bo državna uprava zgradila okoli 70.000.

Komunisti med seboj

V Titovi komunistični partiji je več struj in skupin. Glavne so tri: tista, ki sledi Titu, drugo predstavljajo pristaši Milovana Djilasa, v tretji so pa stalinovci. Titovci in Djilasovci so za gospodarsko reformo in jo zagovarjajo in branijo. Stalinovci so odločno proti njej ter jo ovirajo, kjer le morejo. Pri tem razdiralnem delu jim pridno pomaga Ranković s tistimi udbaši, ki so bili odstranjeni z vodilnih položajev. Za boj proti gospodarski reformi ne izbirajo sredstev. Zlasti skušajo prikazati vodilne komuniste v izvajanju gospodarske reforme kot ljudi, ki visoke položaje izrabljajo v svoje osebne koristi. Od teh napadov ne izključujejo niti umrlih, n. pr. Borisa Kraigherja, ki je postal, kot znano, žrtev avtomobilske nesreče.

O njem so po državi razširili govorice, da je po njegovi smrti med njegovimi dediči prišlo do spora, ki da so se „obrnili na sodišče, da bi ugotovili, kolikšna je zapuščina pokojnega in komu pripada“. Po govoricah ljudi da je „preiskava odkrila bajeslovno bogastvo“ in celo „bančni račun v švicarski banki z dolarsko vsoto med približno 40.000 do 5 milijonov dolarjev“, ki da jih je nakazala „sama washingtonska centrala CIA (ameriška obveščevalna služba, op. ur.) na račun švicarske banke“.

Taki in podobni napadi na pok. Borisa Kraigherja so morali zavzeti tako velike obsege, da so komunistični oblastniki javno nastopili v obrambo pokojnega glavnega izvrševalca gospodarske reforme. V zagovor pokojnega Borisa Kraigherja je najprej objavila članek „Politika“, po njej pa ljubljansko „Delo“ z dne 11. oktobra, pod naslovi „Podtikanje mrtvim, ki prizadevajo žive“, „Metode političnega podzemlja“ ter „Kakšna sredstva uporabljajo nasprotniki samoupravljanja in reforme“.

List navaja, da so komentarji gornjih očitkov proti pok. Kraigherju šli še dalje ter so vedeli povedati, da je CK ZKJ celo izdal navodila, „naj se pok. Kraigherju ne izkazujejo posmrtne časti“.

Pisec članka v „Politiki“ in „Delu“ zatem navedene očitke proti B. Kraigherju zavrača z ugotovitvami, da je „ljubljansko sodišče dejansko ugotavljalo zapuščino Borisa Kraigherja in način, kako se bo razdelila med njegovimi otroki“, ker da so se njihove matere „vnaprej odpovedale vsakemu nasledstvu“.

Sodišče je po tem poročilu ugotovilo, da je imel Boris Kraigher ob svoji smrti „na deviznem računu 83 dolarjev, v avtorski agenciji v Ljubljani na ime avtorskih pravic 5.000 novih dinarjev, na hranilni knjižici Komunalne banke v Ljubljani 8.761 novih din“. Vse skupaj in z osebnim zavarovanjem in zavarovanjem za avto, ki je bil uničen v nesreči, so Kraigherjevi otroci dobili „nekaj več kot 35.000 novih din, oz. 3,5 milijona starih din“. Sodišče da je dalje ugotovilo, da Kraigher „od nepremičnin ni ničesar zapustil, ker da ni „ničesar imel“.

Pisec članka v Politiki in Delu nič ne pove, da bi bilo sodišče kaj izjavilo glede očitkov o dolarskih naložbah v švicarski banki.

Navaja pa, „da je v zadnjih dneh vedno več govoric take vrste. Spletajo se okoli večjega števila imen voditeljev in institucij“. Kot primer omenja, „da je pred dnevi vprašal znanega voditelja na odprtem sestanku delavec v neki tovarni, kaj je resnice o Kraigherjevem bogastvu, ki ga je razdelil sinovom“, ter zatrjuje, da je resnica ta, da „ničesar ni bilo“.

Ob primeru javno postavljenega gornjega vprašanja komunističnemu funkcionarju pa pisec članka ugotavlja, da je ta primer „na eni strani pokazal, kako daleč smo prišli v javnem demokratičnem komuniciranju — nedvomno pred nekaj leti delavec tega ne bi javno vprašal —, toda na drugi strani je pojazal tudi, kolikšno moč imajo infiltracije podtikanj političnega podzemlja zaradi nepripravljenih reakcij v našem političnem delovanju“.

Ugotavlja tudi, da je gospodarska reforma sedaj v navzkrižnem ognju, ker da jo hočejo eni diskreditirati „s podtikanji, češ da so njeni nosilci plačani od Zahoda“, drugi pa da „reforma ugaša zaradi pritiska z Vzhoda“.

Ob takih „metodah političnega podzemlja“ pisec članka zaključuje svoja izvajanja z ugotovitvijo, „da se bitka za reformo nadaljuje tudi proti silam, ki so bile potisnjene v politično podzemlje, kakor tudi, da se sedaj to podzemlje skuša infiltrirati s svojimi podtikanji v kontekst težav pri izvajanju reforme“ ter da mora sedaj „politična akcija zajeti tudi gesla podtikanj in govoric“.

ŽENA IN NJEN SVET

Anica Kraljeva

Bralke pišejo

V naših premišljevanjih največkrat govorimo o ženi, ji nalagamo odgovornost za vzgojo družine, za odnose med starši, itd.

Vemo, da v današnjem načinu življenja, posebno kjer je mož zaradi razdalj po večini ves dan z doma, ona nosi vso težo dneva v hiši: gospodinjstvo, otroci v šoli in doma so njena velika skrb. Izven doma: stiki s šolo, obiski pri zdravniku, nakupovanje — stotine potov.

Ali res zmore sama vse to? Koliko opore najde v svojem možu?

— — —

V mladih zakonih se opaža, kako se možje trudijo, da preživijo čim več prostega časa s svojo družino. To je ženi v oporo, otrokom pa gotovo v veliko korist. Pri starejših zakonih pa ni vedno tako.

Iz nekaterih pisem čitateljic našega kotička zvem, da ima marsikatera žena velike probleme. Zlasti tista, kateri mož, ne samo da nič ne pomaga, ampak ji morda delo celo ovira.

„Saj vem", piše ena, „da mora zaradi zaslužka biti ves dan z doma; vem tudi, da se vrne truden. Vendar se mi ne zdi prav, da se ne briga zame ne za otroke. Največkrat ne zine niti besede, ali pa kriči na nas. Ni čudno, da ko se vrne, starejši otroci največkrat izginejo, mlajši pa utihnejo. Mene pa zagrabi prava slabost, ko to vidim. Postrežem mu kar najbolje. Le redkokdaj vpraša, kako je doma, le toži in toži, kako mora delati za nas. Nikoli ni še zapazil, kako sem tudi jaz zvečer vsa izmučena. Ko sem mu nekoč očitala, da se premalo briga za družino, je vzrojil in kričal: „Jaz že vem kaj delam, meni morate biti pokorni, ker jaz sem glava družine. Meni je Bog dal oblast nad vami in žena mora samo ubogati!"

In ne gre za kakega izgubljenca, gre za osebo, ki velja za krščanskega moža.

In drugi primer: „...Ko sem mu nekoč rekla, da bi rada šla na prireditev, je rekel: „Babe morajo biti doma. Kaj boš zapravljala, koliko pa ti zaslužiš?" Tudi v tem primeru, pripominja žena, „je mož veren človek".

Žalostna pisma! In če pomislimo, da žena težko odkrije globoke družinske rane in jih še težje napiše, si mislim: Kako zvrhana je morala biti mera trpljenja!

— — —

Vzroki za molčečnost, zadirčnost in surovost moža v družini morejo biti zelo različni. Domači zgledi v mladosti igrajo močno vlogo. Največkrat sin zvesto hodi po očetovih stopinjah.

Znano je tudi, da more imeti človek „dva obraza": V službi despot, doma pa ženi pod copato. Ali pa narobe: v službi ponižen in uslužen, doma si pa natakne vladarsko krono.

Morda spada v to vrsto mož o katerem se pritožuje prva žena v pismu: „Včasih mislim, da sem sama kriva, da je postal tak despot. Najbrž bi ne smela molčati, ko me je prvič surovo nahrulil. Takrat bi me poslušal, ker me je imel še rad."

Res je tako. V prvih mesecih zakona sta oba bolj pripravljena ugoditi drug drugemu. Ljubeznivo opozorilo prepreči lahko poznejše, večkrat usodne napake.

Trdnost — surovost. Dostikrat se zdi, da moški te pojme zamenjujejo. Trd oče ni prijeten — a skoraj vse podobe naših očetov so bile take, vendar je za to trdoto bila ljubezen in skrb in je bila le posledica značajske vzgoje. Surovost pa je stvar srca, nima nobenega opravka z moškostjo (kakor je tudi „el macho" surovež, ne pa možak, oziroma kakor so pri nas ponekod, v dobrem smislu besede pravili: dedec!")

Vendar se pa tudi zgodi, da družinskega očeta žena in otroci motijo, ker pravzaprav ni imel pravega poklica za zakon. Taki možje so radi sami, in naj se še tako trudijo, so težko v družini prisrčni.

Naj bo kakorkoli, težko je najti opravičilo za moža, ki surovo ravna z ženo, posebno z otroci, ki nimajo nobene „krivde", da so se rodili. Tudi ni opravičila, da mož prepusti vse družinske skrbi, posebno pa vzgojo otrok, izključno v ženinih rokah.

Morda je pa res stvar, ki nas najbolj sili k razmišljanju in ki nas lahko skrbi ta, kakor jo moremo brati v pismu neke žene: „Ne maram Slovenca za moža, če so vsi taki suroveži kakor oče, hvala lepa! Tako mi je rekla moja hčerka. Kakšna žalost je to za moje srce!"

Mladina ima odprte oči, opazuje tudi zakonsko življenje pri domačih, med katerimi živimo. Čeprav vemo, da tudi v tukajšnjih zakonih „ni vse zlato, kar se sveti", je vendar dejstvo, da bi se prav, kar se tiče odnosov med možem in ženo, — pa tudi do starejših v družini — marsikaj mogli naučiti.

„Stari" se je zaletel

Titov ugled doma sta letos močno načela dva dogodka. Med partijci ga je občutno zmanjšal silen Naserjev poraz pred Izraelci. Partijska propaganda je Naserja v Jugoslaviji prikazovala kot mogočnega in sposobnega voditelja milijonskih arabskih množic, ki bodo pomandrale Izraelce. Pa se je zgodilo obratno. Ker je Naser ne samo osebni, ampak tudi Titov politični prijatelj ter je bil v Jugoslaviji že ponovno na obisku, je njegov poraz povzročil med partijci veliko razočaranje ter jim razbil njegovo namišljeno veličino. Dogodki, ki so sledili Naserjevemu porazu, naglica, s katero je Tito pohitel z napadi na Amerikance in Angleže ter Jugoslavije postavil popolnoma ob stran Sovjetske zveze, in posledice arabskega poraza, so odprle oči marsikateremu partijcu nad zgrešenostjo Titove zunanje politike na Bližnjem vzhodu; zlasti sedaj, ko ga je svetovno židovstvo proglasilo za sovražnika štev. 2 Izraela ter mu to tudi pokaže, kjerkoli se mu le ponudi priložnost. Zato vodilni partijski funkcionarji med sabo priznavajo, da se je „stari" v sporu na Bližnjem vzhodu močno zaletel.

Drugo težavo si je Tito nakopal s pristankom na proglasitev samostojnosti makedonske pravoslavne cerkve. Ta se je obrnila na arhijerejski sabor srbske pravoslavne cerkve s prošnjo za podelitev samostojnosti. Vrhovni zbor srbske pravoslavne cerkve je na letošnjem majskem zasedanju prošnjo Makedoncev odklonil. Vladike makedonske pravoslavne cerkve so nato za 19. julija t. l. sklicali zbor svoje cerkve v Ohridu ter so v cerkvi sv. Klimenta proglasili neodvisnost svoje cerkve, za njenega poglavarja pa določili kot ohridskega in makedonskega nadškofa dosedanjega makedonskega metropolita Dositeja.

Pri proglasitvi neodvisnosti makedonske pravoslavne cerkve v Ohridu je bil poleg prvakov makedonske komunistične partije navzoč tudi predsednik zvezne komisije za verska vprašanja Milo Jovičević, ki je poglavarju makedonske pravoslavne cerkve podelil tudi visoko odlikovanje reda jugoslovanske zastave z lento.

S pristankom na proglasitev samostojnosti makedonske pravoslavne cerkve in z odlikovanjem prvega njenega poglavarja se je Tito zelo zameril srbski pravoslavni cerkvi s patriarhom Germanom na čelu. Arhijerejski zbor te cerkve se je 14. septembra znova sestal ter je vztrajal pri svojem majskem sklepu, da ne prizna samostojnosti makedonske pravoslavne cerkve. Titovo opredelitev za Makedonce v sporu med srbsko in makedonsko pravoslavno cerkvijo so pravoslavci v Srbiji vzeli ne samo kot napad na njihovo pravoslavno cerkev, ampak tudi kot rušenje srbstva. Jasno je, da ima pri takem stanju poleg pravoslavcev tudi Ranković dovolj možnosti za izkoriščanje nastalega položaja proti Titu.

Da bi zmanjšal nerazpoloženje med pravoslavci, se je Tito odločil za enotedenski obisk Like, Korduna in Banije. Dne 6. okt. ga je zaključil v Dvoru na Uniji.

Povsod se je opravičeval, da šele po 21 letih znova prihaja v te kraje. V Plitvicah je med drugim zatrjeval, da ne vidi nobene razlike med Hrvatom in Srbom ter med njima in med pripadnikom druge narodnosti. Naglašal je tudi, da po teh krajih „ni sporov med Hrvati in Srbi ter med obema verama".

V Gospiću je obširno razlagal svojo zunanjo politiko, pripisoval ji velike uspehe ter zatrjeval, da „zunaj bolj cenijo naše uspehe, kakor mi sami" Dejal je tudi, „da ga vabijo na obisk, ker da je Jugoslavija priljubljena v svetu zaradi velikih del, ki so jih ustvarili naši narodi, zaradi velikih uspehov, ki jih dosegamo". Takoj zatem se je pa pritoževal, „da je trgovanje z zahodom vedno teže. Tam deluje Evropska gospodarska skupnost. Carinske pregrade so precej hude in mi zaradi tega mnogo izgubljamo. Skratka: kadar mi izvažamo blago v zahodne dežele, jim ustvarjamo ekstra dobičke".

Titova Jugoslavija je nerazvita dežela in je bila deležna ogromnih podpor zlasti iz ZDA, toda Jugoslavija je del te pomoči dajala naprej kot svojo pomoč še drugim nerazvitim državam, ki so tako pomoč z zahoda tudi dobivale. Tito je priznal, da je Jugoslavija doslej izdala pomoči nerazvitim državam v obliki kreditov v višini 600 milijonov dolarjev. Zatrjeval je, da bo tako delal še naprej, čeprav take njegove politike tudi doma vsi ne odobravajo. To je Tito priznal sam, ko je dejal, da „so pri nas tudi ljudje, ki mislijo, da to ni potrebno".

V govorih o potrebah Like, Korduna in Banije je za Liko navajal, da mora dobiti dobre ceste, da se bo lahko razvil turistični promet; izboljšati da bo treba tudi kmetijstvo, ne pa pospeševati industrij. Glede teh je priznal, da so se komunisti z njimi zaleteli, ker je bila „graditev tovarn politično vprašanje". Sedaj se to maščuje, ker so med njimi takšne, „ki životarijo ali se pa sploh ne morejo obdržati" in bo treba nekatere celo zapreti.

V Gospiću je pel hvalo tudi De Gaullu, ker da je napravil „nekaj velikega s tem, da se je uprl politiki, ki so jo izvajali v Atlantski zvezi". Po Titu je De Gaulle s tako politiko „napravil veliko uslugo vsej Evropi in zmanjšal nevarnost evropskih spopadov". Zato pozdravlja tako De Gaullovo politiko. Povedal je, da je De Gaulla povabil tudi na obisk v Jugoslavijo.

Stoletnica slovenskega gledališča

V Ljubljani so 5. in 6. oktobra t. l. proslavljali 100-letnico ustanovitve Levstikovega Dramatičnega društva, iz katerega se je potem razvilo slovensko narodno gledališče.

Dne 5. oktobra so v Narodnem muzeju odprli razstavo slovenskega gledališkega muzeja pod naslovom „Temelji slovenskega gledališča". V treh dvoranah je bilo razstavljeno dokumentarno gradivo, ki je v zvezi z nastankom Dramatičnega društva in potem njegovo rastjo ter razvojem v osrednji dom slovenske Talije. Prav tako je bilo razstavljeno zgodovinsko gradivo o nastanku in razvoju slovenskih gledališč v Trstu, Celju in Mariboru v tamošnjih narodnih domovih.

Razstavo sta uredila Mirko Mahnič in arh. Viktor Molka s sodelavci. Slavnostni govornik je bil dr. Bratko Kreft, nato pa so znani slovenski gledališki igralci Elvira Kraljeva, P. Kovič, E. Nakrst, V. Skrbinšek, Maks Furjan, Stane Sever in Lojze Drenovec brali dokumentarne tekste pod naslovom „Sedem mojnikov". Prikaz je povezoval Saša Miklavc.

Naslednji dan, t. j. 6. oktobra je bila v ljubljanski Drami slavnostna predstava Cankarjevih Hlapcev v režiji Slavka Jana, ki je to Cankarjevo dramatsko delo režiral že tudi leta 1948. Župnika je igral Stane Sever, Jermana pa Lojze Rozman. Predstavo so prenašali tudi po televiziji.

Na proslavo stoletnice slovenskega gledališča so prišli predstavniki vseh slovenskih gledališč pa tudi iz Zagreba in Beograda, iz Prage pa zastopnik Narodnega divadla dr. Josef Urban.

Proslava je bila pod Titovim pokroviteljstvom, ki se je pa osebno ni udeležil, čeprav je bil v bližini — na potovanju po Liki. Odboru za proslavo je poslal pismo, v katerem se opravičuje, da „zaradi prej določenih obveznosti ni mogel priti na proslavo", priznava pa, „da so mu znani plodni uspehi slovenskih gledališč, katerih temelji so bili položeni ob ustanovitvi Levstikovega Dramatskega društva".

Ob stoletnici slovenskega gledališča sta Drama in Opera v Ljubljani prejeli visoki odlikovanji reda za zasluge za narod z zlato zvezdo. Izročil ju je podpredsednik izvršnega sveta dr. France Hočevar za Dramo direktorju Drame Bojanu Štihu, za Opero pa direktorju Opere Demetriju Žebretu.

Stoletnica slovenskega gledališča je za kulturni in splošno narodni razvoj slovenskega naroda tako pomemben dogodek, da sedanji komunistični oblastniki niso mogli iti mimo njega molče ali z omalovaževanjem. Morali so mu priznati zgodovinski pomen, s tem pa tudi potrditi da komunisti za ustanovitev slovenskega narodnega gledališča nimajo nobene zasluge, saj je nastalo polnih sto let pred njihovo „osvoboditvijo".

„Gre torej za zvestobo sebi, svojemu prepričanju in poklicu; gre za zvestobo svoji družini, svojemu narodu, svetu. In ni možna ena zvestoba brez druge.

Ni mogoče biti zvest narodu ali svetu, če nisi najprej zvest sebi.

Pa ne gre samo za zvestobo živim. Danes, ko razni preroki za ščiti modnih klicev k „Dialogu za vsako ceno" vabijo, naj bo naša cena zakritje in pozaba bližnje preteklosti, se vedno bolj uporno postavlja pred nas vprašanje zvestobe tudi mrtvim, padlim borcem. Če smo dejali da se nezvestoba sebi, svojemu prepričanju, nečista igra maščuje že na tem svetu in da brez zvestobe ni in ne more biti osebne rasti, potem nič manj ne velja za zvestobo našim mrtvim. Ni važno, da ste že rod, ki samo iz pripovedovanja pozna našo žalostno preteklost in še manj važno je, če niti ne vemo, kje so ti naši mrtvi pokopani, kajti ni ne križev ne znamenj na njih grobovih. Tudi za nas velja misel generala Maistra: „NAŠI V NAS SO POKOPANI, MI" — mi, ki nam je še dano hoditi po zemlji, — „MI SMO NJIH NAGROBNI KRIŽ".

Chesterton govori v poglavju, ki nosi naslov „Zastava sveta" o sprejetju sveta in o zvestobi svetu; govori o zvestobi vsemu, v česar sredino smo bili po božji volji postavljeni. „Svet — ali pa narod — h kateremu pripadamo, ni hiša, ki jo najamemo v neki mestni četrti in ki bi jo radi zapustili, ker je polna nepopolnosti. Ne! Svet je trdnjava naše družine, katere zastava vihra vrhu stolpa. In več nepopolnosti kot jih ima ta trdnjava, manj jo smemo zapustiti. — Gre za to: kadar neko stvar resnično ljubimo, je njena popolnost, sreča razlog, da jo ljubimo, toda njena nepopolnost in nesreča sta razlog, da jo ljubim še bolj."

Iz zvestobe in ljubezni raste vse: človek, narod.

„Ljudje niso ljubili Rima, ker je bil velik. Rim je postal velik, — ker so ga ljubili." Zvesto ljubili!

Veličina nekega naroda se ne meri po kvadratni kilometraži njegovega ozemlja, ampak po širini srca teh, ki narod sestavljajo.

Pa so nastala vprašanja. Ne sicer med vami, ki ste živ člen naše skupnosti, ampak med vašimi sovrstniki, ki so se oddaljili.

„Zvestoba Sloveniji. Toda mar nisem Argentinec?"

Res: vi vsi ste tukajšnji državljani. In vsi ste dolžni, pomagati tej veliki in čudoviti deželi. Še več! Ker nas poleg drugih čustev veže do nje tudi hvaležnost — saj je sprejela vaše starše v dneh hudega trpljenja — ste vi vsi dolžni, da storite zanjo celo več kakor pa drugi njeni državljani.

Vendar je treba izbrati pravi korak, pravo pot.

Vi vsi veste da danes mnogo tukajšnjih tehnikov odhaja v svet. Tudi mladi družinski pari. V Severno Ameriko, v Nemčijo. Ko se takemu mlademu paru — na primer v Nemčiji — rodi otrok, kaj je po narodnosti? Veste, in tudi argentinska starša vesta, da je Argentinec, pa čeprav bo nemški državljan in čeprav bodo tam ostali do smrti.

Ali: vzemimo severnoameriške družine, ki so ponekod prišle na pomoč v Brazil in ki bodo verjetno tam ostale za vedno. Otroci, ki se jim rodijo, so Brazilci? Po državljanstvu lahko. Toda po narodnosti?

Ali: ko bi Kitajska napadla Uruguay in bi se morali Urugvajci kot begunci umakniti na primer na Japonsko, ali bi njih tam rojeni otroci zato bili Japonci?

Ali, da gremo še dalje: marsikdo vaših staršev je imel ob odhodu iz Evrope možnost, da gre v Avstralijo, drugi v Kanado, nekateri so imeli že potne liste za Južno Afriko. Če bi torej vaš očka namesto v Buenos Aires odšel z mamico v Johannesburg, bi vi zdaj bili — takšni kot ste — Afrikanci?

Mislim, da je vsakomur na svetu jasno: narodnost je odvisna od zavesti pripadnosti: od krvi očeta in matere, ne pa od kraja rojstva.

Vendar, kdor bi mislil, da ima zato, ker je slovenskega rodu, manj dolžnosti do svoje nove domovine, se moti. Prav tako kakor oni, ki ne ve, kaj je, pa misli: „Če sem eno, kako naj ljubim drugo?"

Dragi moji: če imam stotak in ga dam Petru, ga ne morem dati Pavlu. Z ljubeznijo pa ni tako. Če sem doslej ljubil mamo in ker zdaj ljubim dekle in se bom poročil, ali mi je zato „zmanjkalo" ljubezni za mamo? Ali pa: kako bi bilo, ko bi neka mamica dejala očku: „Veš, dragec, nikar ne imejmo še enega otroka! Za ta dva imam ljubezen, ampak mi je zanju vsa pošla in je za novega pobiča ne bi imela..."

Ko ljubimo svoj narod, svoje prednike, svojo zgodovino in nam to edino daje možnost, da rasemo in da se razvijemo v osebnost, prav tako ljubimo tudi svojo novo domovino: Še več: kdor ne ljubi svojega rodu, kdor se izkorenini, ne ljubi pravilno svoje nove domovine! Ne bo se mogel razviti, ne postati „nekdo", ne ji biti v pomoč. Prav tako pa velja tudi drugo: nihče, ki ne ljubi svoje nove domovine in ji ne pomaga k njeni rasti, ne ljubi pravilno slovenstva."

(Iz govora Zorka Simčiča dijakom Srednješolskega tečaja ob proslavi slovenske zastave, simbola zvestobe, 21. oktobra 1967 v Slovenski hiši v Buenos Airesu.)

GORIŠKA IN PRIMORSKA

Tekmovanje pevskih zborov v Gorici

Po zadnjem srečanju literatov iz držav Srednje Evrope je za 23. in 24. september pripravilo goriško pevsko društvo „C. A. Seghizzi" tekmovanje pevskih zborov iz Italije, Jugoslavije, Avstrije in Čehoslovaške.

Pevski nastopi so bili razvrščeni v pet kategorij: tri so bile določene za tekmovanje v polifoniji za mešane, moške in ženske zbore, v dveh skupinah so pa nastopali moški in ženski zbori v folklori. Prve tri kategorije so imele v programu obvezno pesem, v narodnem petju so pa zbori odpeli po tri pesmi po prosti izbiri. Obvezna pesem za mešane zbore je bila motet „Jubilate Deo" p. Mariana Miollija, za moške zbore „Ave Maria" Cecilije Seghizzi, za ženske zbore pa „Hodie Maria Virgo" od Maria Macchia.

V tekmovanju v polifoniji so dobili glavna prva mesta naslednji zbori: 1. Kühniv Smiseny Sbor iz Prage, 2. Akad. zbor Tone Tomšič iz Ljubljane, 3. Zbor Moša Pijade iz Zagreba in 4. Baldassare Donato iz Feltre. Od moških zborov sta v polifoniji nastopila le zbora Ermes Gorion iz Tržiča in Vasilij Mirk iz Proseka-Kontovela. Od ženskih zborov je v polifoniji dobil prvo mesto že imenovani zbor iz Prage v ženski zasedbi, za njim pa zbori Rondinella iz Padove, Volksliederchor iz Št. Vida v Avstriji ter Carpinera iz Verone.

Dne 24. septembra je v ljudskem petju nastopalo 17 zborov. Tekmovali so moški in mešani zbori. Pri mešanih zborih je dobil prvo mesto Tone Tomšič iz Ljubljane, za njim je pevski zbor iz Prage, tretji je Moša Pijade iz Zagreba, četrti pa Jacobus Gallus iz Trsta. Med moškimi zbori so se uveljavili zbori po naslednjem redu Lino Mariani iz Pulja, Ermes Gorion iz Tržiča, Doppelquintett Millstaettersee iz Avstrije in Vasilij Mirk s Proseka. Strokovni poročevalec v goriškem Kat. glasu g. Andrej Bratuž o tem mednarodnem tekmovanju ugotavlja, da je pri koncertnih nastopih navedenih zborov treba „zlasti zabeležiti visoko raven, ki jo je treba pripisati izredno kvalitetni udeležbi. Tako je bila za goriško prireditev višek nastop češkega zbora iz Prage, ki je v absolutnem merilu zmagovalec celotnega tekmovanja. Njegovi res dovršeni nastopi so nekoliko potisnili v ozadje tudi nekdanje nagrajence, t. j. mlade pevce Tomšičevega zbora". Ta se je zlasti dobro uveljavil pod vodstvom Marka Muniha s Kodalyjevo „Szekely keszerves" v originalni izdaji, Gabrijelčičevo „V somrak zvoni", Brucknerjevo „Ave Maria", Tomčevo „Kaj ti je deklica", Devovo „Spov ptičke pojo" ter Skalovskega ognjevito „Makedonsko humoresko".

Novice iz Slovenije

V Sloveniji je bil letos na mejnih prehodih največji promet v mesecu avgustu, ko je prišlo iz inozemstva čez te prehode 1,260.500 osebnih avtomobilov. Avgusta leta 1966 jih je bilo 885.400 in v letu 1965 388.400 avtomobilov. Vzporedno s porastom števila avtomobilov se je zvišalo tudi število oseb ter Slovenijo 3,608.000 oseb; v letu 1966 jih je avgusta letos prišlo iz inozemstva v je prišlo 2,728.000 in v letu 1965 pa 1,165.000. Podatki za prvih osem mesecev letošnjega leta pa povedo, da je prišlo čez mejne prehode v Sloveniji v državo 16.1 milijona potnikov nasproti 10.3 milijonom v letu 1966 in 4.0 milijonov v letu 1965. Se pravi, da se je število potnikov, ki so v navedenem času prišli čez mejne prehode v Sloveniji v naše kraje v dveh letih početvorilo.

V Sloveniji je bilo od 1. januarja do 25. septembra t. l. 8.045 prometnih nesreč, ki so zahtevale 303 človeške žrtve. Hude poškodbe je dobilo 2.800 ljudi, 3.279 pa je bilo laže poškodovanih.

Umrli so. V Ljubljani: dr. Lovro Bogataj, biv. nač. upravnega oddelka na biv. banski upravi, Drago Kosem, strojni stavec v p., dr. Franc Leskovic, odvetnik France Zmašek, v. svetnik državne železnice v pokoju, Ivan Oblak, vrtnar v p., Terezija Podbevšek, Ana Weiss roj. Likar, Vinko Gogala, v. žel. uradnik v p., Jožefa Jakšič roj. Marincelj, Marija Lovšin roj. Knaus, Karla Heren roj. Lavrin, vdova po žel. uradniku, Ivan Sešek, upok. in Ivan Pikelj v Trbovljah, Anton Matanič v Rogaški Slatini, Franjo Krušič v Celju, Marija Jereb, pos. v Višnji gori, Pavla Ščukovt-Piščanec v Preserju, Alojz Hosta v Podbočju, Janki Sitar, študentka v Preserju, Karel Škerget, učit. v p. v Murski Soboti, Anton Pakar v Žabji vasi pri Novem mestu, Ana Rupert roj. Zajc na Igu, Elizabeta Ketiš roj. Čančar v Brodeh, Franc Manfreda, žel. upok. v Mostu na Soči, Pavle Skok v Kamniku, Franc Božič v Radovljici, Ninca Mušič roj. Miselj v Senožečah, Florjan Janc v Radov.

SLOVENCI V ARGENTINI

BUENOS AIRES

JUBILEJNO ŽREBANJE SVOBODNE SLOVENIJE

bo v petek, 27. t. m.

po argentinski državni loteriji

Srečnemu dobitniku bo najmodernejši televizijski aparat na razpolago v upravi Svobodne Slovenije

Prvo sv. obhajilo slovenskih otrok je bilo v nedeljo, 22. oktobra v Slovenski hiši. Sv. mašo za prvoobhajance je imel g. direktor msgr. Anton Orehar, ki se je v petek, 20. t. m. vrnil iz Evrope. Med sv. daritvijo je pristopilo prvič k mizi Gospodovi 75 otrok iz slovenskih naselij na področju Velikega Buenos Airesa.

Slovenski srednješolski tečaj ravn. Marka Bajuka je praznoval narodni praznik ter praznik slovenske zastave v soboto, 21. oktobra pred šolskim poukom.

Proslavo je začel ravnatelj g. Marko Kremžar, za njim pa je g. Zorko Simčič v svojem govoru pokazal predvsem pomen slovenske zastave kot simbol zvestobe do naroda.

Govorniku so se poslušalci zahvalili z obilnim ploskanjem, nato pa so vsi skupaj zapeli slovensko narodno himno.

MENDOZA

Spomin fatimskih prikazovanj

„Marija v slovenski pesmi" — je bil naslov večera, ki ga je za nedeljo, 8. t. m., pripravil naš pevski zbor v počastitev spomina 50. obletnice zadnjega Marijinega prikazanja v Fatimi.

Nad 20 Marijinih pesmi je bilo na sporedu, ki je imel namen prikazati poslanstvo Matere božje v stvarstvu, med človeštvom in v slovenskem narodu. Vse pesmi so bile povezane med seboj s primernim besedilom, posnetim na magnetofonskem traku. Tako je recitacija po zvočnikih povezala pojav ter pomen Matere božje v vsej zgodovini človeštva. Spremljali smo Brezmadežno od Stvarnikove zamisli stvarstva, preko njenega sodelovanja pri odrešenju po izvirnem grehu; od oznanjenja do Kalvarije in mimo Sinovega vstajenja do Njenega vnebovzetja.

Srečavali smo jo ob njeni navzočnosti v vseh najrazličnejših trenutkih človeškega življenja in v prisrčni vdanosti, ljubezni ter zaupanju, s katerim jo časti in se k Njej zateka slovenski narod. Počastili smo jo na njenih slovenskih božjih poteh in v njenih stoterih cerkvah ter cerkvicah po slovenski zemlji; z angelovim češčenjem in z rožnim vencem, s slavospevi in hvalnicami; in še smo se spomnili, kako se k Njej zateka ves naš narod v svojih največjih stiskah ter nesrečah.

Prisrčen večer smo zaključili z obnovitvijo posvetitve, ko smo vsi zapeli „O Marija, naša ljuba Mati, sprejmi v milostno srce..."

Ob takem sporedu človeka globoko prevzame, ko se zave, kako lepa je slovenska Marijina pesem, koliko vzvišene umetniške sile so vanjo položili slovenski glasbeni umetniki in s koliko vdanostjo ter ljubeznijo slovenski človek posveča svoji Materi vse svoje dejanje in nehanje, kako tesno je z vsem njegovim vsakdanjim življenjem povezana misel na Njo, ki je Srednica vseh milosti in naša ‚Marija Pomagaj". Bb

Slovenska fantovska zveza in Dekliški krožek v Mendozi sta v živahnih pripravah na tradicionalne mladinske dneve. Letos se bodo vršili v soboto, dne 4., in v nedeljo, 5. novembra.

Z vso požrtvovalnostjo vadijo nedeljo za nedeljo telovadci in telovadkinje svoje rajalne in gimnastične vaje, da bo spored tembolj pester. Med tednom pa se ob večerih vrše odrske vaje za tridejansko dramo „Reka". Z veseljem pričakujemo za te dni obisk g. Zorka Simčiča, ki bo glavni govornik na letošnjem mladinskem zborovanju.

Mladina že sedaj vabi vse rojake od blizu in daleč in je prepričana, da jo bodo podprli in dali novega zagona za bodoče delo.

Mendoška slovenska mladina

MORON

Živahno delovanje na Pristavi

Na slovenski Pristavi v Moronu je letošnji pomladni sezoni zelo živahno. Poleg sestankov, ki jih tam prirejajo krajevni odseki fantovskih in dekliških organizacij, odbor Pristave pridno deluje na svojem področju ter je pognal v tek zadnje akcije za končen prepis lastništva Pristave na Zedinjeno Slovenijo.

Vse prireditve, ki jih je odbor Pristave doslej pripravil, so vedno napolnile pristavsko dvorano. Udeležba poslušalcev je bila polnoštevilna tako na predavanju g. Smersuja o papeški okrožnici Napredek narodov, kakor na skioptičnem predavanju č. g. dr. Berganta o Sveti deželi in njeni zgodovini.

Na Pristavi je v razmahu plesni tečaj, kjer požrtvovalni strokovnjaki učijo našo mladino plesne umetnosti in pripravljajo lep in plemenit plesni večer za širšo javnost.

Peta družinska nedelja na Pristavi bi v bližini praznika Marijinega materinstva ne mogla imeti primernejše vsebine kot je bil materinski dan.

Prvi so si po družinski sv. maši dali duška pristavski šolarji. Z živahnimi prizori, resno besedo in pesmijo so stkali svojim materam najlepše darilo in ga s simbolično cvetko tudi izročili. Morda je bila prav materina beseda tista, ki je — poleg otroškega podajanja, ki ima že samo v sebi tako čudovito moč — še posebno ganila srca naših mater. Dekliški zbor je dodal temu darilu dragoceni vonj slovenskih melodij.

Na ta prisrčni nastop naše otročadi je med družinskim kosilom naslovil besede predsednik Pristave g. Fr. Pernišek z zahvalo učiteljstvu in sodelujočim za pripravo nastopov, v vzpodbudo mladini in nazdravitvijo našim ženam, materam, ob njihovem dnevu. Ustavil se je tudi ob kuharskem tečaju, ki se je z bogatimi sladkimi sadovi zaključil prav ta dan. Gdč. Emi Škuljevi, ki je skozi dva meseca mojstrsko poglabljala naše gospodinje v kuharski umetnosti, se je za požrtvovalno delo iskreno zahvalil.

SLOVENSKA VAS

Nekaj kratkih vesti

Pred kratkim so bili blagoslovljeni novi prostori ljudske šole v farnem kolegiju Marije Kraljice. Slov. vas bo prihod. leto dobila tudi gimnazijo, kar bo brez dvoma pomaknilo korak bliže cilju proglasitvi Slovenske vasi za mesto. **V okviru društva Slovenska vas** je bilo 11. oktobra predavanje tajnika Družabne pravde g. Rudolfa Smersuja o papeški okrožnici Populorum progressio. **Pripravlja se počitniški tečaj** mladenk in mladcev naših mladinskih organizacij, ki obeta biti tako zanimiv, kakor koristen. — **Ponesrečila** se je ga. Ivanka Rome, žena blagajnika društva Slovenska vas g, Jožeta Rome. Želimo ji čimprejšnje okrevanje.

SREDNJEŠOLSKI TEČAJ

V Slovenski hiši ter v Lanusu bodo v soboto, 4. novembra, zadnje letošnje redne učne ure. V soboto, 11. novembra pa bodo ob istih urah izpiti iz vseh predmetov.

Nova slovenska knjiga

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAVŠKA

NAPISAL MARIJAN MAROLT

Veselo, zabavno, duhovito

Cena vezani knjigi $ 1200, broširani $ 1000

Na prodaj v Slovenski hiši in v vseh slovenskih domovih.

Obletnica Slomškovega doma

Letošnja obletnica Slomškovega doma je bila posvečena slovenski besedi. Zato ji je bila priključena tudi razstava slovenskega izseljenskega tiska.

RAZSTAVA SLOVENSKEGA TISKA

Bila je v mladinski sobi Slomškovega doma. Na njej so sodelovale vse slovenske založbe v Buenos Airesu. Pripravili so jo gg, Šušteršič ter arhitekt Jure Vombergar, Tone Kržišnik in Jože Žerovnik

Razstavo so odprli v soboto 14. t. m. ob 20 uri zvečer. Po pozdravnih besedah kult. referenta g. Marjana Šiferja je zapel pevski zbor iz Ramos Mejíe pod vodstvom g. Gabrijela Čamernika mogočno pešem Bog in Slovenija, g. Janez Perharič je pa recitiral iz Šalijevega Speva rodni zemlji.

Slavnostni govor je imel

g. dr. Jože Krivec

Poudarjal je pomen tiskane besede kot najmočnejšega sredstva, „ki vklepa človeškega duha v svoje neminljive oblike. Je kakor seme, o katerem mislimo, da je mrtvo, pase iz njega ob času razbohoti nova roža in stremi za soncem. Duh in misel ostaneta za večno vklesana vanje in čas jih ne more ogrožati s svojo umrljivostjo... Po tiskani besedi prihaja Luč, ki razsvetljuje naša srca; klije Modrost, da nam jedri duha, in Plemenitost, ki nas dviga nad mrzli in trdi tvarni svet..."

V nadaljnjih izvajanjih je lepo prikazal namen in poslanstvo knjige med ljudmi, zlasti še med nami izseljenci, nato pa je zaključil svoja tehtna izvajanja z ugotovitvijo in prošnjo:

Zato knjige in naš tisk v hiše, v domove. Starši, pomagajte mladini, da bo našo besedo brala in ob njej kovala svoj značaj in idejno zgrajenost. Dajte živ vzgled svojim otrokom: ne bodo brali, če ne bodo videli knjige ali revije v vaših rokah. S samimi željami, brez dejanj ne bo sadov."

Navzoči so govornika nagradili s toplim priznanjem ter odobravanjem.

Za njim je g. **Franci Holosan** recitiral Cankarjevo črtico Tuja učenost, za sklep je pa zbor iz Ramos Mejíe še lepo zapel Ej zato.

Navzoči so si nato ogledali razstavljene liste, publikacije ter knjige posameznih založb. Na razstavnem prostoru je bila tudi priložnost za nakup knjig.

NEDELJSKA PRIREDITEV

Zanjo je bil pripravljen celodnevni spored. Njegovo izvedbo je pa preprečilo slabo vreme. Dopoldne je bila kot navadno sv. maša g. dr. Alojzija Starca s priložnostnim cerkvenim nagovorom.

Kljub deževju je popoldne prišlo v Slomškov dom še kar lepo število ljudi.

Kdor je bral pred leti Maroltovo knjigo „Zori noč vesela", je ni mogel prehvaliti. Zato je bila tudi ena izmed redkih knjig, ki je bila vsa razprodana.

Tisti, ki sedaj berejo Maroltovo drugo knjigo „Rojstvo, ženitev in smrt Ludvika Kavška", pa pravijo, da je še bolj zabavna in duhovita. Poleg tega v humoristični obliki prikazuje dogodke iz domovine taborišč in življenja v nove razmere v novem svetu. Vse v slogu nepozabnega Kavškovega „Buhkando trabaho".

Prireditelji proslave so zato izvedli del sporeda kar v dvorani.

Nastopili so pevci berazateškega okteta ter zapeli pesmi: Svetlo sonce (Slomšek, napev Pratman, harmonizacija J. Omahna), koroško narodno, N'mav čez izaro (E. Adamič), Slovenska zemlja, Za vasjo ter Ob sinji Donavi (besedilo dr. T. Debeljak — priredba J. Omahna). Želi so toplo odobravanje.

Tercet sester Zajčevih iz San Justa je občuteno zapel pozdrav Slomškovega doma Sloveniji na besedilo in harmonizacijo njihovega očeta in žel živahno priznanje.

Misli slovenske izseljenske mladine o slovenski besedi sta povedala gdč. **Marjana Homovčeva** ter g. **Jože Žakelj.**

Gdč. Marjana Homovčeva

je naglašala, da „materin jezik moramo spoštovati, če spoštujemo svoje starše. Ta jezik nam je bil dan čisto zastonj, ni se ga bilo treba učiti kakor angleškega, francoskega, nemškega ali kakega drugega. Ta jezik nam je ljubši kakor katerikoli drugi." Omenja pa težave mladine, ki obiskuje šole v povsem neslovenskem okolju. Zato ji mnogokrat manjkajo za gotove pojme ustrezajoči slovenski izrazi, ter se poslužuje kasteljanskih. To pa ne pomeni, da bi s tem zaničevala materin jezik. Starejše opozarja, da tista mladina, ki je bila že tu rojena, ne čuti vsega tako, kot tisti, ki so prišli iz domovine. Vse poziva, naj študirajo jezik, da bodo lahko spoznavali slovensko kulturo in zgodovino, s tem pa tudi dokazali, da spoštujejo svoje starše in „da se ne bodo čutili tujci v Sloveniji, če jo bodo kdaj obiskali."

V imenu fantov je spregovoril o besedi materini

g. Jože Žakelj

Poudarjal je, da ima vsebina praznika — slovenska beseda — velik pomen za vsakega posameznika in za vse skupaj, za organizirano skupnost in za ves narod. Potrjeval je, da mora vsakogar vezati do slovenske besede ljubezen, ne pa materialna korist. Slovensko besedo ljubiti se pa pravi „jo pravilno govoriti, se jo učiti, jo spoštovati, se zanjo zanimati, ji dajati privilegirano mesto v svojem življenju, ne le teoretsko temveč dejansko v vsakdanjem življenju". „Slovenska beseda pa ni le vrednota vsakega posameznika, prav tako vrednota skupnosti-naroda. Je duša naroda, vez, ki tesno druži vse Slovence. Je del naše narodnosti, del slovenstva, tako važen del, da ga večkrat jemljemo za simbol narodnosti. Naša emigracija bo kot organizirana skupina lahko obstajala samo dotlej, dokler bo imela ljudi, ki bodo popolnoma obvladali slovenski jezik in z njim služili skupnosti in narodu."

Mladino je pozival, naj se neprestano spopolnjuje v znanju slovenskega jezika z branjem slovenskih pesnikov in pisateljev. To vsekakor zahteva žrtev, truda in vztrajnosti. „Toda kdor zna ceniti materino besedo, komur je slovenska beseda vrednota, ne bo gledal na žrtve."

„Slovenska beseda nam je vrednota, svetinja preteklosti, simbol slovenstva; obenem pa dinamična življenjska sila, ki nam omogoča, da smo ljudje na prav poseben slovenski način, in nas usposablja, da zase in svoj narod nekaj pozitivnega storimo. Je vrednota, za katero se moramo in hočemo žrtvovati, kajti mladina je ustvarjena za žrtve." S temi besedami je zaključil svoja razmišljanja o slovenski besedi ter zanja žel splošno priznanje.

Naslednjo točko sporeda so imeli najmanjši iz Slomškove šole. Nastopili so s pesmijo Navzgor se širi rožmarin, ostali učenci in učenke te šole so pa pod vodstvom gdč. **Anice Šemrove** zapeli pesmi: Zima in Ena ptička priletela.

Za sklep je bila Pesem priteljstva, ki so jo zapeli skupno otroci Slomškove šole ter člani berazateškega okteta ter želi navdušeno odobravanje.

Za tem je bil družabni del prireditve.

Dr. FRANC KNAVS

ODVETNIK

Lavalle 1290, p. 12, of. 2, Capital

T. E. 35-2271

Uradne ure od 17—20

Na telefonu tudi dopoldne (10—12)

Luján, Francia 952

T. E. 735 ali 516

V petek in soboto od 9—13

Vsak teden ena

PRIŠLA SI

Dr. Alojzij Gradnik

Prišlá si k meni kakor v temno luč.
Prišlá si k meni kakor roža k trnu.
Prišlá si k meni kakor rosa k zrnu.
Prišlá si k meni kakor k skrinji ključ.

Tvoj zdaj je žar odkritih dragotin.
Tvoj zdaj ograda je okras duhteči.
Tvoj zdaj od polnosti je klas kloneči.
Tvoj zdaj vse moje je krvi rubin.

Imel sem — in sem vendar bil berač.
Živél sem — in sem vendar bil mrlič.
Zdaj, ko je tvoj samo ves moj zaklad,

o, šele zdaj sem živ in res bogat;
dragote tvoje dvigam, potapljač,
in vračam, srečen. da sem spet brez nič.

CERKVENI OGLASNIK

Birma slovenskih otrok bo v nedeljo, 29. oktobra t. l., v ukrajinski stolnici, Ramón Falcón 3970 (dve kvadri od Slovenske hiše) ob desetih.

G. novomašnik Martin Avanzo, SDB, bo prvič v krogu svojih staršev, sorodnikov in rojakov daroval sveto mašo dne 5. novembra ob 10 v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi. Na to slovesno ponovitev nove svete maše vabljeni vsi rojaki!

Molitve za rajne na praznik Vseh svetnikov, 1. novembra:

Slovenska hiša: Ob 9.30 sv. maša kot vsako nedeljo. Ob 18. 30 sv. rožni venec, sv. maša, molitve pred spomenikom padlim junakom in žrtvam kom. nasilja.

Pokopališče Chacarita, Bs. Aires: Ob 16 sv. maša v cerkvi sv. Neže, Avalos 250, Paternal. Po maši okrog 17 molitve za rajne pred jugoslovansko grobnico.

Ramos Mejía: V župni cerkvi ob 17 rožni venec, pridiga, molitve za rajne.

San Martín: Molitve za rajne ob 15.30 na grobu svetnika Škulja.

San Justo: Ob 16 molitve na pokopališču San Justo, ob 17 na pokopališču Villegas.

Obisk groba rajnega župnika Janeza Kalana iz Slomškovega doma 1. novembra po sv. maši ob 11.

OBVESTILA

Petek, 27. oktobra:

V **Slovenski hiši** ob 19.30 sestanek članov Slov. katol. akad. starešinstva. Na sporedu razgovor z g. dr. Frančkom Prijateljem. Vabljeni vsi člani.

Sobota, 28. oktobra:

V **Slovenski hiši** proslava slovenskega narodnega praznika in dneva slovenske zastave. Ob 19 sv. maša, ob 20 slavnostna akademija, ob 21 skupna večerja. Pripravljalni odbor prosi za točnost.

Na Pristavi v Castelarju ob 16 sestanek mladenk.

Nedelja, 29. oktobra:

Naš **dom, San Justo.** Proslava narodnega praznika in dneva slovenske zastave. Govoril bo g. R. Smersu. Začetek ob 18.

Sobota, 4. novembra:

V **Slovenski hiši** ob 19 12. kulturni večer SKA. V okviru Teološkega odseka bo predaval g. dr. Filip Žakelj o Mariji v skrivnosti Kristusa in Cerkve (Ob 8. pogl. Konst. o Cerkvi).

V **Slovenski hiši** generalka naraščajnic in mladenk za nastop na Mladinskem dnevu. Za naraščajnice ob 15, za mladenke ob 16.

V **Slovenski hiši** ob 19.30 Večer mladih slovenskih pesnikov v Argentini. Prireja režiser Nikolaj Jeločnik. Vabljeni dijaki, starši in vsi, ki se zanimajo za delovanje mladine v Argentini.

Nedelja, 5. novembra:

Na Pristavi v Castelarju Mladinski dan. Začetek ob 9.

Sobota, 11. novembra:

Slovenski dom, San Martin: Martinovanje.

Nedelja, 12. novembra:

V **Slomškovem domu** kulturno-družabna prireditev.

Izlet slov. kat. akad. društva v Colegio Máximo v San Miguel. Odhod iz Slovenske hiše ob 7.30 skupaj s srednješolci. Sv. maša bo v zavodu, za kosilo bo pripravljen asado. Vabljeni člani in prijatelji.

Nedelja, 26. novembra:

Žegnanje v Slovenski hiši.

Marija Sklodowska por. Curie, največja dobrotnica človeštva, obhaja stoletnico rojstva. Akademičarke in univerzitetne žene bodo imele v nedeljo, 12. novembra, ob 4 popoldne v Ramos Mejíi sestanek, na katerem bo dr. Julija Payman govorila o tem čudovitem življenju. Saj je tudi ona študirala matematiko in kemijo s končnimi izpiti na univerzi v Louvainu. Sledil bo važen razgovor.

Družina Šparhakel je darovala za Vincencijevo konferenco $ 1.000.— namesto cvetja na grob staršev in otrok; $ 500.— na grob svaka in prijatelja Jožeta Ulricha in $ 1000.— za Škofov zavod v Adrogué namesto cvetja na grob Starihove mame in očeta. Bog plačaj!

TRETJEGA DECEMBRA
R O M A N J E
K MARIJI POMAGAJ

Škofov zavod Adrogué

Od ust do ust

gre govorica, kako silno lepa je Zorka Simčiča igra v šestih slikah

KRST PRI SAVICI

zlasti ob nedeljski predstavi, nad katero so bili vsi udeleženci navdušeni

Ostali dve predstavi bosta na predvečer in na večer praznika Vseh svetnikov, obakrat ob 20.30

Pri torkovi predstavi na predvečer Vseh svetnikov bodo udeleženci priče redkemu in prisrčnemu doživetju:

poslovitev slovenske skupnosti od nove misijonarke, zdravniške sestre

s. SILVE ŽUŽEK,

ki je toliko let kot dekle živela med nami, zdaj pa bo spet iz naše srede nekaj dni kasneje odšla v afriški ugandski misijon! Rojaki, pridite, da se čim lepše poslovimo od naše nove misijonarke!

Vstopnice za predstavi na predvečer in večer praznika so že v predprodaji v Dušnopastirski pisarni v Slovenski hiši. Nabavite si jih kolikor mogoče že v predprodaji, in lepo prosimo, pridite točno, da se dveurna predstava preveč ne zavleče!

SLOVENSKA MISIJONSKA ZVEZA

12. novembra

VELIKA KULTURNO-DRUŽABNA PRIREDITEV

v Slomškovem domu

Pri zabavnem delu sodeluje orkester Planika

Šolski odbor Franceta Balantiča v San Justu

vabi na

roditeljski sestanek

soboto, 4. novembra, ob 20

Predaval bo g. **Zorko Simčič:**

Kaj pomeni biti DANES Slovenec

NAŠ DOM • SAN JUSTO • KULTURNI ODSEK

Nedelja, 12. novembra, • ob 18 • v novi dvorani

MAURICE ROSTAND:

Drama v treh dejanjih

V E S T

Režiser: I. ŠPEH **Scenograf: T. OBLAK**

Gallusova plošča

IZBOR NABOŽNIH PESMI

(pet najlepših Marijinih pesmi, dve postni, ena evharistična in dve božični v lepem plastificiranem ovitku)

je že na razpolago

Cena: za Argentino $ 1.350.—, izven Argentine 4 dolarje oz. odgovarjajočo protivrednost v drugi valuti. — Za naročila po pošti je treba dodati v Argentini $ 100, izven Argentine pa pol dolarja.

Ploščo si lahko nabavite pri zboru in pri vseh njegovih članih ali pa v Dušnopastirski pisarni na Ramón Falconu.

Naročniki iz notranjosti Argentine in izven Argentine pošljite pismena naročila (s poštno nakaznico ali čekom) na naslov: **Tine Selan, Roque Saenz Peña 3660, Lomas del Mirador, San Justo** (prov. Buenos Aires)

V Slovenskem domu v San Martinu

bo v soboto, 11. novembra, zvečer

MARTINOVANJE

Sodeluje orkester PLANIKA

BOTRI! BOTRICE!

Za slovensko sveto birmo darilo iz slovenske tvrdke

Zlatarna in urarna

Silvo Lipušček

Provincias Unidas 3616 SAN JUSO
T. E. 621-30b7

Za boljšo postrežbo naših vedno številnejših strank, so od 1. septembra 1967 dalje uradne ure sledeče:

ob torkih, četrtkih in sobotah od 16 do 20

SLOVENSKA HRANILNICA

Bmé. Mitre 97 Ramos Mejía
T. E. 658-6574

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Milos Stare
Redactor: José Kroselj
Redacción y Administración
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

CORREO Central B ARGENTINO

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 5775

TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 3824

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 910.387

Naročnina Svobodne Slovenije za leto 1967: za Argentino $ 1.900.—. Pri pošiljanju po pošti doplačilo $ 100.—. Za ZDA in Kanado: 12 dolarjev za pošiljanje z letalsko pošto, in 9 dolarjev za pošiljanje z navadno pošto.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Bs. Aires. T. E. 33-7213

SDO SFZ

MLADINSKI DAN

5. novembra ob 9 uri

Program je sledeč:

- 9.00 Pričetek odbojke za pokal Božo Tomaž
- 12.00 Sv. maša
- 13.00 Kosilo
- 15.30 Dviganje zastav
- govor predsednice SDO in predsednika SFZ
- razdelitev pokalov športnih dni
- telovadni nastopi:
  mladenke in naraščajniki vseh okrajev
  dekleta San Justa, Ramos Mejíe, Morona in Slovenske vasi
  fantje iz Slovenske vasi
- final odbojke
- prosta zabava

Kraj: Slovenska pristava v Moronu

Sprejem v Škofov zavod

Novi gojenci naj se tu priglasijo:

1. Za osnovno šolo (6. in 5. razred) do 30. novembra, z osebnimi podatki.

2. Za 1. razred gimnazije do 20. novembra. Prineso naj te dokumente: a) Certificado de sexto grado, z) Cédula de identidad, c) Libreta sanitaria (moreš dobiti na Saavedra 15, Capital, blizu Once), d) Certificado de nacimiento.

3. Za ostale razrede gimnazije po počitnicah prve dni marca.

Naš naslov: Colegio Esloveno, Rivadavia 234, Adrogué FGR, prov. Buenos Aires.

✝

Prijateljem in znancem sporočamo, da je dne 20. oktobra 1967, v 86. letu starosti, odšla po zasluženo plačilo naša ljuba mama, babica, prababica in tašča, gospa

Frančiška Poštajner roj. Lužnik

Dne 21. oktobra smo se poslovili od nje s sv. mašo v župni cerkvi sv. Juda Tadeja v Ituzaingo in jo spremili k zadnjemu počitku na moronsko pokopališče.

Hčerka **Ada** in sin **Marijan**, snaha **Irma**, vnuki, vnukinje in pravnuki

✝

V globoki žalosti sporočamo, da nas je dne 18. oktobra 1967 po dolgem in hudem trpljenju v 81. letu starosti zapustila naša ljubljena žena, mama in stara mama, gospa

Frančiška Modic roj. Gabrovšek

K zadnjemu počitku smo jo spremili 20. t. m. na pokopališče Villegas v San Justu.

Naj počiva v miru!

Žalujoči:

v Argentini: moz **Jože**, sin **Jože** z družino, snaha **Martina roj. Gril**, hči **Francka** poročena **Kosančič** z družino, zet **Bogdan Kosančič**, hči s. **Alojzija**, šolska sestra, nečak **Ivan Modic.**

v USA: sin **Jakob** z družino, snaha **Ivanka roj. Šeškar.**

v domovini: sin **France** in snaha **Francka**, brat **Lojze** z družino, sestre **Ivana, Neža, Pavla** z družinami in ostalo sorodstvo.

San Justo, Milwaukee, Ljubljana, Matena

JAVNI NOTAR

Francisco Raúl Cascante

Escribano Público
Pta. baja, ofic. 2
Cangallo 1642 Buenos Aires
T. E. 35-8827

Slovenci iz San Justa in okolice bomo slovesno praznovali

naš narodni praznik

in

dan slovenske zastave

v nedeljo, 29. oktobra, ob 18
v dvorani Našega doma

Slavnostni govornik: g. R. Smersu

Prizor: Slovenija leta 1918
Himna

Zahvala

Iskreno se zahvaljujemo vsem prijateljem in znancem, ki so obiskovali in tolažili našo ljubo mamo,

gospo Modic Frančiško

v njeni dolgi in mučni bolezni in jo prišli kropit.

Prav iskrena zahvala č. g. Janku Merniku, ki ji je skozi vso njeno dolgotrajno bolezen prinašal sveto obhajilo in ji podelil zakramente za umirajoče, posebej še zahvala za vodstvo pogreba in sveto mašo. Zahvaljujemo se tudi č. g. dr. Alojziju Starcu in č. g. župniku Aliciu za molitve ob krsti.

Posebej se zahvalimo za vso pomoč in za vence g. Venclju Dolencu in družinam Kokalj, Gril, Žgajnar, Švigelj, Oblak, Modic, Ozimek, Škraba, Benko in Stanovnik.

Našo ljubo mamo priporočamo vsem v molitev!

Žalujoči mož **Jože**, sin **Jože** in hčerka **Francka** poročena **Kosančič** za vse ostalo sorodstvo